

niet langer opgehouden te worden, maar ilico aanwijzing te doen of te laten doen of dat het zoude gehouden worden voor weygering van de peyling, waarop hij, Holtus, met veel exceptien (hen) in huis hielt en de tijd rekte tot circa een half uur, waarop hij de deur opende en (hen) naar het pakhuis bragt; daar komende vonden (zij) twee stukken (1) leggen in het midden van het pakhuis en de neef, aan het pakhuis staande, was zeer bezweet».

Ik heb niet kunnen nagaan, hoe deze zaak verder afliep; uit al het aangehaalde blijkt echter genoeg, dat verwikkelingen met de justitie Holtus niet vreemd waren.

Het is begrijpelijk, dat Holtus na zijne «incarcereering» op 16 November 1781 op middelen peinsde om zijne vrijheid spoedig terug te bekomen. Één middel bezat hij daartoe, naar hij meende. Het was wel ten koste der goede trouw tegenover derden, maar waar het gold weder op vrije voeten te komen, zag hij zoo nauw niet. Zijn besluit is genomen en nog geen vier en twintig uren, nadat hij in hechtenis was gebracht, ontving de heer J. van der Hoeven, Hoofdofficier der stad Rotterdam, het verzoek van Holtus om hem eens te mogen spreken (2).

De Hoofdofficier voldeed aan dit verzoek, en in de Schepenvergadering van Zaterdag 17 November deelde hij den leden van het Gerecht mede, hoe Hendrik Holtus hem verzekerd had, dat hij de boeten voor zijn vergrijp niet zou kunnen betalen, maar in staat was om «hem, officier, zaken te ontdekken, die hem rijkelijk zouden vergoeden de boetens, welke hij voorzag, dat hij wegens zijn onvermogen niet zoude kunnen voldoen».

Deze mededeeling wekte bij de vergaderden kennelijk

---

(1) Een stuk is een vat van 675 à 700 liters inhoud.

(2) Crimineel Besoigneboek 30 Julij 1779—26 Junij 1784 N°. 12. Fol. 80 seq.